

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **Z.L.**,

skazanego za czyn z art. 258 § 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 17 października 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 21 listopada 2023 r., II AKa 138/23,

co do tego skazanego utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 15 czerwca 2022 r., II K 47/19,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnąć.

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 listopada 2023 r., II AKa 138/23, co do tego skazanego utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 15 czerwca 2022 r., II K 47/19, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa m.in. Z.L., który został uznany za winnego czynów kwalifikowanych: z art. 258 § 3 k.k.; z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1339 ze zm.; dalej: u.p.n.) i art. 61 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 54 ust. 1 u.p.n.; art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 245 k.k.; dwukrotnie z art. 55 ust. 3 u.p.n. w

zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; z art. 55 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzono mu prawomocnie kary łączne: 12 lat pozbawienia wolności, a także 700 stawek dziennych grzywny, po 200 zł każda stawka oraz orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 1061601,50 zł.

W kasacji zawarty został także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku. W uzasadnieniu tego wniosku obrońca powołał orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące przesłanek wstrzymania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k., a także podniósł, że pozorność kontroli odwoławczej w niniejszej sprawie jest tak rażąca, że w istocie kontroli tej nie dokonano. Zdaniem obrońcy, wobec zarzutów podniesionych w kasacji dalsze wykonywanie kary pozbawiania wolności oraz wyegzekwowanie zasądzzonego przepadku oraz kosztów postępowania w świetle podniesionych zarzutów doprowadzi do nieodwracalnych skutków. Z.L. przebywa w zakładzie karnym od 6 lat, w związku z przedstawionymi zarzutami w kasacji dalsze wykonywanie orzeczenia może pociągnąć w stosunku do niego niepowetowaną szkodę, której nie da się naprawić, albowiem Z.L. ma rodzinę – żonę, wnuczki, których nie widuje i „tego czasu mu już nikt nie wróci”, ponadto orzeczony przepadek korzyści majątkowej i orzeczona kara grzywny są tak wysokie, iż są nierealne do wykonania. Obrońca odwołał się również do tego, że tak długi okres odbywania kary pozbawienia wolności spowodował nieodwracalne skutki zdrowotne u skazanego, który powinien przejść operację przepukliny. Zdaniem obrońcy rażące naruszenie zasad procesu karnego o najwyższej randze powinno skutkować uchyleniem w trybie kasacji całego wyroku, który w obecnej jego strukturze i przy zastosowanej koncepcji stosowania prawa nie może być uznany za trafny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie jest zasadny.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. O zastosowaniu tej instytucji powinna przesądzać

ranga zarzutów kasacyjnych i bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uchylenia orzeczenia, przy jednoczesnym uznaniu, że jego wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla osoby, której orzeczenie dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziszczyły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21) i prowadzić do wniosku o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18), ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary lub innych środków penalnych do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności zarzutów kasacji wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Powodu do wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie stanowi również sytuacja rodzinna i zdrowotna skazanego. Jak słusznie podkreśla się w literaturze i orzecznictwie, jeżeli treść art. 532 § 1 k.p.k. miałyby być postrzegana jako kolejna instytucja, która służy do wstrzymania wykonania kary w postępowaniu wykonawczym tylko na podstawie przesłanek faktycznych, osobistych czy rodzinnych skazanego oraz określonych okoliczności, które czyniłyby odbycie kary nadmiernie dolegliwym w aktualnej sytuacji skazanego, to zbędne było jej lokowanie w rozdziale o kasacji (tak: J. Matras, w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. K. Dudka, Warszawa 2020, s. 1193; z orzecnictwa – por. np.: postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 22 kwietnia 2020

r., IV KK 127/20; dnia 8 grudnia 2021 r., IV KK 636/21; dnia 14 stycznia 2022 r., V KK 628/21). Nie budzi wątpliwości, że umieszczenie tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym przesądza, iż jej zastosowanie warunkowane jest bardzo wysokim prawdopodobieństwem uznania zasadności zarzutów kasacyjnych, a nie sytuacją osobistą, zawodową czy rodzinną skazanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

WB

[ał]